

Joop van Marjan

Het is hier ook wel een verdomd saaie buurt, constateert hij. Nu ik hele dagen thuis ben, merk ik dat pas op. Wat een verwaande kwasten wonen hier, en dan die trut van de overkant, die vanaf dat ze hier wonen, het gewoon vertikt om ook maar één woord tegen hem te zeggen. Ja, die zelfs haar hoofd wegdraait als ze hem ziet. En dan de linkerbuurman, die meende om hem even op zijn nummer te moeten zetten met zijn minachtende opmerking: "Wordt het niet eens tijd dat je weer aan het werk gaat, buurman?" Waar bemoeit die opgeblazen kikker zich mee? De rechterbuurman laat maar al te graag zien hoe goed ze het wel niet hebben. Gisteren stond er een splinternieuwe auto voor zijn deur. En de hele buurt moest zonodig even de auto komen bewonderen. Ja, hij, Joop, had vanaf zijn stoel alles kunnen zien: hoe trots de buurman met zijn verwaande kop was en uitgebreid stond te vertellen aan iedereen. Af en toe zag hij hem even minachtend naar hun huis kijken. Zie hem nou toch eens, bah. In gedachten gaat hij de hele buurt eens langs: wat een arrogante nare lui wonen hier. Eigenlijk is er niets veranderd, denkt hij: als puber sloten ze me ook al buiten.

Pff, de dagen zijn lang, erg lang. Die kloothommel van een Bert, denkt hij. Hij had toch zelf genoeg? Waarom moest hij zo nodig de politie erbij halen? Waarom moest hij hem ontslaan? Hij had het toch alleen maar 'even' geleend? Oké, hij was vergeten om de spullen weer mee terug te nemen, maar om nou te zeggen dat hij ze had gestolen! Trouwens, die ene boormachine en die laptop, die al weken onaangeroerd hadden gestaan: niemand die er iets mee deed. En dan die ladder, die, hij, Joop, zo goed kon gebruiken: wat werd ermee gedaan? Precies, bar weinig. Nee, behoorlijk kinderachtig, vond hij. Wat een rotvent. Drie keer had hij gevraagd om loonsverhoging, drie keer had

lijkt het. Kinderachtiger misschien ook wel. "Zeg kérrrel," zegt Bram tegen Kees, "niet om het een of het ander, maar ik begin me zorgen te maken om jou. Je wordt elk jaar díkkerrr, maat." Tegen Karin zegt Bram: "Als ik het zo mag zeggen, en neem me dat niet kwalijk, wijfie, maar zoals ik naar je vent kijk... Vanaf hier, hè?"

En tegen Kees zegt hij tussendoor: "Ja, sorry maat, maar als ik je daar zo zie liggen..."

Vervolgens richt hij zich weer tot Karin: "Kom maar eens bij me staan, wijfie. Kijk maar eens goed naar je vent. Hij lijkt zo meer op een volgevreten ..., met die grote ronde skippybal, dan op die sportieve, goedgetrainde vent van een paar jaar terug. Nou? Klopt het of klopt het?"

"Ach ja," zegt Karin, "er kunnen inderdaad wel een paar pondjes af, dat klopt."

"Wat zeg jij ervan, Joepie?"

"Ah, ja," moppert Joep. Hij zit met toegeknepen ogen glimlachend te knikken en zwijgt verder wijselijk. Aan deze manier van praten van zijn vrienden zal hij wel nooit helemaal wennen. Wat zijn ze in de loop der jaren veranderd, denkt hij. Steeds grover worden de opmerkingen naar elkaar toe: oké, ze kunnen het van elkaar hebben, dat wel. En er valt van de opmerkingen wel iets te vinden: helemaal onterecht is het natuurlijk niet, vindt hij zelf ook.

"Haal die warme oliebol nu eens uit je keel, maat," zegt Kees terug, wrijvend over zijn bolle buik. "Maar je hebt gelijk, het smaakt me ook allemaal te goed. Heb hier een goed kosthuis."

"Hé, zeg gozer, heb jij geen mening meer, jij stille knip? Kom, zeg ook eens wat, maat." Bram kijkt uitdagend richting Joep.

"Tja, ja," bromt Joep binnensmonds, en hij draait ongemakkelijk op de stoel. Hij weet dat hij straks ook de nodige kritiek zal krijgen en bereidt zich er alvast een beetje op voor, maar

Het strand

Het kwam zo plotseling in haar op dat ze ervan schrok: ik moet erheen, nu!

Het drong opeens tot haar door dat haar gevoel het gevoel is van een enorme heimwee naar die plek daar aan het water. Daar waar zoveel fijne herinneringen en zoveel lieve mensen zijn. Die mensen die een heel groot plekje in haar hart hebben ingenomen.

Ja, ze waren er altijd voor hen geweest: voor haar en ook voor hem. De waarheid en het besef waren plots ingedaald, en het maakte haar verdrietig. Wat had ze gedaan?

Juist die mensen die haar altijd tot steun waren geweest, had ze min of meer laten vallen. Daar waar jarenlang zoveel liefde en plezier was geweest.

Ze greep wat kleren uit haar kast, pakte haar toilettas, griste haar autosleutels van het haltafeltje en sloeg de deur achter zich dicht.

Nog snel was ze langs buurvrouw Anja gegaan om te vragen voor de kat te zorgen, en ze ging rijden. Aan één stuk door was ze gereden: ze had haast, net alsof ze de trein moest halen. Zomaar uit het niets kwam plotseling die drang om te gaan, steeds weer had ze het van zich af geschoven. Het was te pijnlijk voor haar geweest: te veel fijne herinneringen. Ze kon het niet; ze durfde niet: het was te confronterend geweest. Dat ze zich schaamde en zich minderwaardig voelde, dat ze zelfs de schuld bij zichzelf had gezocht, dat wist niemand. Maar nu had ze alles van zich afgeschud: het moest en zou nu gebeuren!

Haar gedachten gaan tijdens de lange rit alle kanten op. Wie bepaalt of je lang genoeg hebt getreurd? Wie bepaalt dat jij je leven onderhand maar weer eens moet oppakken? Wie durft er überhaupt een mening te hebben over haar verdriet en